

Sygn. akt II Ca 706/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Bazelan (spr.)

Sędziowie: Sądu Okręgowego Anna Ścioch-Kozak

Sądu Okręgowego Marta Postulska-Siwek

Protokolant protokolant sądowy Katarzyna Szumiło

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 roku w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. D.

przeciwko (...) w W.

o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim

z dnia 5 czerwca 2015 roku, sygn. akt I C 426/15

oddala apelację.

II Ca 706/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Opolu Lubelskim:

1. zwolnił od egzekucji odbiornik telewizyjny marki (...) nr (...), seria (...) zajęty przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Opolu Lubelskim dnia 19 listopada 2014 roku w sprawie egzekucyjnej Km (...) z wniosku (...) w W. przeciwko W. B.;
2. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 73 złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia Sądu Rejonowego:

Powódka E. D. pozostaje w nieformalnym związku z W. B. i razem z nim oraz trójką wspólnych małoletnich dzieci zamieszkuje w miejscowości (...).

W dniu 3 czerwca 2014 r. E. D. zawarła z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą W. umowę kredytu na zakup towarów nr (...). Z treści umowy wynikało, iż jej przedmiotem jest kredyt na zakup towaru znajdującego się w punkcie sprzedaży A. B. (1) w O. przy ulicy (...) w postaci telewizora plazmy typu (...) o numerze seryjnym (...) o wartości 1450 zł oraz chłodziarko-zamrażalki (...) o numerze seryjnym (...) i wartości 1120 zł.

Po zawarciu umowy sprzedaży nabyty przez powódkę odbiornik telewizyjny został przewieziony do jej miejsca zamieszkania. Poza powyższym odbiornikiem w miejscu zamieszkania powódki nie znajdowały się inne odbiorniki telewizyjne.

W dniu 31 października 2014 r. (...) złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kraśniku Agnieszki Bąk-Batowskiej wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi W. B. należności wynikających z tytułu egzekucyjnego w postaci nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Krasinku z dnia 18 lutego 2014 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 11 lipca 2014 r.

W dniu 19 listopada 2014 r. Komornik dokonał zajęcia w miejscu zamieszkania dłużnika odbiornika telewizyjnego marki (...) nr (...), seria (...), określając jego wartość na kwotę 800 zł. Do zajęcia doszło w obecności dłużnika oraz E. D.. W. B. wskazał, iż właścicielką odbiornika jest powódka, która została pouczona o uprawnieniach wynikających z art. 841 kpc.

Zajęta ruchomość została oddana pod dozór asesora komorniczego T. H..

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane w uzasadnieniu dowody z dokumentów, zeznań powódki i świadka T. H..

Sąd pierwszej instancji uznał, że w świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie brak jest podstaw, aby kwestionować wiarygodność twierdzeń powódki, z których wynikało, iż odbiornik telewizyjny zajęty w dniu 19 listopada 2014 r. został przez nią nabyty na mocy umowy kredytu na zakup towarów z dnia 3 czerwca 2014 r. Wprawdzie oznaczenia odbiornika telewizyjnego zawarte w umowie kredytowej odnośnie jego typu i numeru seryjnego nie pokrywają się z oznaczeniami tego rodzaju wskazanymi w protokole zajęcia, zaś świadek T. H. wykluczył, aby oznaczenia ruchomości w protokole zajęcia zostały błędnie wpisane, ale nie można pominąć, iż powódka konsekwentnie utrzymywała, iż zajęta ruchomość nabyła na mocy wspomnianej umowy kredytowej. Podniosła również, co zostało potwierdzone przez świadka T. H., iż poza zajęta ruchomością w budynku mieszkalnym zajmowanym przez nią oraz dłużnika nie znajdowały się inne odbiorniki telewizyjne. W tej sytuacji zdaniem Sądu rozbieżności w oznaczeniach zajętej ruchomości zawarte w protokole zajęcia oraz treści umowy kredytowej nie mogą stanowić wystarczające podstawy do uznania, iż powódka nie wykazała, że przysługuje jej tytuł własności do spornej ruchomości. Samo bowiem błędne oznaczenie numerów identyfikacyjnych sprzedanej rzeczy w umowie kredytowej zawartej w związku z jej nabyciem w sytuacji, gdy doszło do faktycznego wydania na tej podstawie przedmiotu sprzedaży, nie pozbawia powódkę prawa własności zajętej ruchomości. Sąd podkreślił, że według świadka T. H. powódka już w trakcie zajęcia podnosiła, że telewizor stanowi jej własność, przy czym nie okazała wówczas dokumentów potwierdzających ten fakt.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 841 § 1 k.p.c. osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. W myśl art. 841 § 3 k.p.c. powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że z ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie wynikało, iż E. D. była stroną umowy sprzedaży zajętej ruchomości, a zatem stała się jej właścicielką i uznać należało, iż dokonanie zajęcia odbiornika telewizyjnego w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przeciwko dłużnikowi naruszało jej prawa i tym samym powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Jako podstawę orzeczenia o kosztach Sąd wskazał art. 98 § 1 i 2 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany (...)w W., który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c.:

- poprzez dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów, skoncentrowaną na wyszukaniu okoliczności przemawiających na korzyść powódki, a tym samym nadanie waloru wartościowego dowodu wyłącznie z jej twierdzeń, które stały się kryterium oceny pozostałych dowodów, co skutkowało nieprawidłowym ustaleniem, że zajęty telewizor został zakupiony na podstawie umowy kredytowej o nr (...) i stanowi własność Powódki,
- przez dokonanie oceny zeznań świadka, asesora T. H. w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz zasadom doświadczenia życiowego, co skutkowało poczynieniem ustaleń, iż w budynku mieszkalnym zajmowanym przez Powódkę i Dłużnika nie znajdował się inny telewizor, to zajęty przez Komornika telewizor jest właśnie tym, Powódka nabyła na podstawie przedłożonej umowy kredytowej, pomimo rozbieżności nie mogących zostać zakwalifikowanymi jako omyłka pisarska, co do ich typów i numerów seryjnych,
- poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej zmierzającej do oceny prawdziwości twierdzenia Powódki, iż na podstawie przywołanej przez nią umowy kredytowej doszło do nabycia i wydania jej znacząco innego telewizora, niż wskazany w tejże umowie.

Mając powyższe na uwadze pozwany wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji i zasądzenie od Powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, które to ustalenia znajdują oparcie w zebranych materiale dowodowym, ocenionym przez ten Sąd w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. i zarzut naruszenia tego unormowania oraz dowolnej oceny dowodów nie jest uzasadniony.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego i regułami logicznego myślenia, a przede wszystkim ta ocena musi mieć charakter wszechstronny, czyli uwzględniać wszystkie dowody przeprowadzone w postępowaniu oraz wszystkie okoliczności z nich wynikające i towarzyszące przeprowadzeniu poszczególnych środków dowodowych, a mające znaczenie dla ich mocy i wiarygodności.

Sąd Rejonowy nie naruszył powyższych zasad wynikających z tego unormowania, przeanalizował dowody i ocenił ich wiarygodność według własnego przekonania opartego o wszechstronna analizę zebranego materiału, zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Wnioski Sądu Rejonowego wyprowadzone z analizy dowodów nie budzą zastrzeżeń.

Przed wszystkim, wbrew zarzutowi apelacji, Sąd Rejonowy nie uznał za wyłącznie wartościowy tylko dowodu z zeznań powódki, a przyznał moc dowodową także innym dowodom – umowie kredytowej, dokumentom z akt egzekucyjnych Km (...) i zeznaniom świadka T. H. (asesora komorniczego biorącego udział w czynności zajęcia telewizora) i dokonując ustaleń wziął pod uwagę ten zebrany w sprawie materiał dowodowy jako całość i powiązał okoliczności wynikające z treści tych dowodów w całość zgodną z doświadczeniem życiowym.

Z kolei skarżący w apelacji rozważa w sposób nieuprawniony poszczególne dowody całkowicie odrębnie i wyprowadza z każdego z nich wnioski oderwane od pozostałego materiału. Natomiast, wbrew zarzutom apelacji, wnioski Sądu Rejonowego co do tego, że zajęty telewizor został zakupiony na podstawie umowy kredytowej o nr (...) i stanowi własność powódki wynikają w sposób logiczny z całokształtu zebranych dowodów.

Sama powódka podawała, że nabyła osobiście ten telewizor na raty i na potwierdzenie przedstawiła umowę kredytu na zakup telewizora i lodówki z 3 czerwca 2014 roku (k.11). Jak zaznaczył Sąd Rejonowy zeznania T. H. potwierdzają, że w budynku zajmowanym przez dłużnika i powódkę innych telewizorów nie było, a powódka od razu podnosiła, że telewizor jest jej (k.43v). Podobnie już przy zajęciu sam dłużnik wskazywał jako właściciela zajmowanego telewizora powódkę E. D., co wynika z protokołu zajęcia (k.19 akt Km (...)).

Te okoliczności i zasady logiki przemawiają za przyjęciem, że zajęty przez Komornika telewizor jest tym samym, który powódce wydano na skutek zawartej umowy zakupu pomimo rozbieżności co do typu i numeru seryjnego. Trudno uznać, że mając w domu telewizor (zajęty następnie przez Komornika) powódka nabyła drugi telewizor (tej samej marki) po to, żeby przetrzymywać go gdzieś w bliżej nieokreślonym miejscu, a nie używać na potrzeby rodziny.

Dlatego też zajęcie przedmiotowego telewizora w ramach postępowania egzekucyjnego, w którym dłużnikiem jest W. B., narusza prawa powódki E. D., co uzasadniało zastosowanie art. 841§ 1 k.p.c. i zwolnienie go do egzekucji.

Z tych względów rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe, a apelacja pozwanego podlegała oddaleniu jako bezzasadna na mocy art. 385 k.p.c.